

Волинь, моя Волинь

Літопис нескореної України: Документи, матеріали, спогади.

Книга I. Документ □ 286.

Глембовська Олександра Дем'янівна, народилася 24 грудня 1930 року в місті Корець Рівненської області, православна, селянка, безпартійна, репресована і депортована в 1945 році, повернулася в Україну в 1961 році.

Одинадцятирічною ученицею школи зустріла я війну. Після того, як німці почали заводити новий порядок, школу закрили. Старшого мого брата забрали на роботу в Німеччину. Коли ж наприкінці 1942 року хотіли забрати в Німеччину і другого брата, то він сказав, що працювати на німців не буде, зв'язався із підпільниками і через деякий час пішов в УПА. Їхній загін воював з німцями. Брат загинув у бою. Було це в 1943 році.

Коли відновилась советська влада на Волині, почалося переслідування місцевих жителів з різних мотивів. Біда приходила майже в кожну сім'ю. Нашу сім'ю, яка складалася тоді з 5 чоловік за брата, вивезли в Сибір. Пригадую, як перевозили нас на Схід у «телячих вагонах». Заштовхнули у вагони сотні сімей. У кожному було багато людей, що ніде сісти. Конвоїри не відкривали вагонів. Ніхто не дбав про те, що їдять і як живуть схоплені зненацька і не підготовлені до поїздки люди. Не давали не тільки їжі, а й води. Сухе голодування тривало більше тижня. Арештовані злизували вологу зі стін. Язики у більшості розпухли так, що вивалювались з рота. Щодня вмирало десятки людей, дітей та старших. Мерців не забирали до того часу, поки не прибули на розсильний пункт. Навіть дивитись на це нормальним людям було понад силу.

А яке страхіття чекало нас на поселеннях у Пермській області.

До цього часу не розумію, за що Господь Бог послав на наших людей такі страшні муки. У

Пермській області ми пробули з 1945 по 1961 рік, після цього повернулась в Корець Рівненської області на постійне проживання.

Червень 1941 року. Луцька тюрма. Підготував: Величко Лев

Джерело: <http://www.vox-populi.com.ua/rubriki/istoria/zlocini-nkvd/cerven1941rokuluc-katurmapidgotuvavvelickolev>